

„Keljetek föl, ne féljetek!” (Mt 17,7)

Péter, Jakab és János, miután Jézussal fölmentek egy magas hegyre, meglátták a Mester dicsőségét, és hallották az Atya hangját, aki Fiának vallotta őt. Rendkívüli élmény ez, szemtől szemben Istennel, aki itt lehetővé teszi teremtményeinek, hogy megismerjék őt dicsőségében. Félelemükben földre estek, de Jézus megérintette őket, és így szólt hozzájuk:

„Keljetek föl, ne féljetek!”

„Keljetek föl”, Jézus itt ugyanazt az ígét használja, amellyel az evangélium a feltámadást fejezi ki, és a „ne féljetek” is ugyanaz a két szó, amellyel a feltámadott az üres sírnál álló asszonyokat köszönti.[1] Jézus nyomatékos és világos szavai határozottan új életre hívnak, és ez a tanítványok számára az ő kezének érintése által válik lehetségessé.

Mi is megtorpanunk néha a félelmeink, az élet próbatételei vagy a kilátástalan helyzetek miatt. Viszont nemcsak a saját erőnkre számíthatunk, hogy visszanyerjük készségünket a tanúságtételre, hanem sokkal inkább számíthatunk Isten kegyelmére, amely mindig megelőz bennünket.

„Ki kerülheti el a próbatételeket, melyek bukás vagy szegénység, depresszió, kétely vagy kísértés formájában jelentkeznek? [...] Félelemmel tölt el a minket körülvevő, háborúkkal, erőszakkal, igazságtalansággal teli materialista és individualista társadalom... Látva ezeket a helyzeteket kételyünk támadhat: Hova lett Isten szeretete? [...] Jézus valóban behatolt minden fájdalomba, magára vett minden megpróbáltatást, azonosult mindannyiunkkal. [...] Ő a Szeretet, a félelmet pedig szeretettel lehet elűzni. Minden alkalommal, amikor valami bánt, amikor agyonnyom egy fájdalmas helyzet, ismerjük fel a mögötte rejtőző igazi valóságot: Jézus jelenik meg, [...] fogadjuk be, hagyjuk, hogy behatoljon az életünkbe! Aztán éljünk tovább, vessük bele magunkat a felebarát iránti szeretetbe, ahogyan azt Isten kéri tőlünk! Felfedezzük majd, hogy Jézus mindig Szeretet. Így mi is, mint a tanítványok, mondhatjuk neki: »Te valóban Isten fia vagy!« (Mt 14,33)”[2]

„Keljetek föl, ne féljetek!”

Aki megtapasztalta életében a találkozást Istennel, azt elbűvölte az ő jelenléte, megérintette és meggyógyította az ő Igéje. Gyakran egy keresztény közösség tanúságtételéhez kötődik ez az isteni kaland, és bátorságot ad ahhoz, hogy felálljunk, kilépünk önmagunkból, és folytassuk az utat Jézussal és a testvéreinkkel.

Egy fiatal szíriai lány történetét idézzük:

„Tavaly év végén hazám nagyon nehéz időszakot élt, városomban is káosz és félelem uralkodott. Komolyan aggódtam a családom, a barátaim és önmagam miatt is.

Próbáltam megőrizni a reményt Istenben, igyekeztem mindezek ellenére erősnek maradni. Ezek előtt az események előtt a fiatalokkal, akikkel együtt éljük az evangéliumot, indítottunk néhány kezdeményezést. Élelmiszercsomagokkal és sok más ötletes módon akartuk támogatni a rászoruló családokat. A válságos helyzet miatt azonban fel kellett hagynunk ezekkel a terveinkkel egy időre. Néhány nappal később azonban sikerült újra összejönnünk, és ezen a találkozón erőt és bátorságot találtunk egymásban. Úgy döntöttünk, nem hagyjuk, hogy a félelem győzzön, hanem bizalmunkat Jézusba helyezzük, és továbbmegyünk a megkezdett úton. Közös hitünkkel több, mint 40 családnak tudtunk segíteni, akiknek valóban szükségük volt a támogatásra. A nehézségek közepette éreztük, hogy Isten szeretete és az egységünk révén valóban változást tudunk elérni.”

„Keljetek föl, ne féljetek!”

Miután Jézussal felmentünk a hegyre, hogy találkozzunk Istennel és meghalljuk a hangját, vele együtt le is jöhetünk, hogy „visszatérjünk a síkságra, és ott sok testvérünkkel találkozunk, akiket fáradtság, betegség, igazságtalanság, tudatlanság, anyagi és lelki szegénység terhel.”[3]

Keresztény közösségként mi is szenvedhetünk, el is tévedhetünk, de ez az ige arra ösztönöz, hogy újra elinduljunk együtt, és vigyük el mindenkinek „az Istennel szerzett tapasztalatainkból származó gyümölcsöket, és osszuk meg a kapott kegyelmeket.”[4]

Letizia Magri és az életige csoport gondozásában

[1] Mt 28,10; vö. 28,5

[2] C. Lubich, Az élet igéje 2002. augusztus

[3] vö. Ferenc pápa, 2014. március 16-i Úrangyala

[4] uo.

forrás: fokolare.hu